

af det offentlige Bevillingsmyndighed, synes det af mindre Vigtighed, hvorledes det sande Kontraktforhold er mellem Bevillingshaveren og Bestyreren. Er Bestyreren uegnet, kan Tilladelsen jo tilbagetages.

Imidlertid vil det af Oversigten S. 84 ses, at man ogsaa efter Beværterlovens Ikrafttræden i København holder paa, at en Bestyrer ikke kan drive Forretningen for egen Regning; og paa Grund af Vanskelighederne ved at oplyse det rette Forhold nærer man derfor i København Betænkelighed ved overhovedet at give Bestyretilladelser. Paa Frederiksberg praktiseres Forholdet derimod saaledes, at Bestyreren meget vel mod en fast Afgift til Beværteren kan drive Forretningen paa egen Regning — Oversigten S. 77.

Efter at det offentlige har faaet Indseende med Valget af Bestyreren, og efter at Revisionsforslaget i Paragraffens 1ste og 2det Stykke har begrænset de Tilfælde, hvor der kan gives Bestyretilladelse, og 3die Stykke har opstillet personlige Betingelser derfor, synes det overfor de alt for store Bevisvanskeligheder af altfor ringe praktisk Værdi at lægge Vægt paa, hvorledes Beværter og Bestyrer har ordnet deres indbyrdes økonomiske Mellemværende, naar det blot er klart, *hvem der bærer det retlige Ansvar* for Forretningens tilbørlige Drift. Det er dette, der er antydet i 4de Stykke for i saa Henseende at afskære enhver Tvivl.

b) En anden Vanskelighed er den at afgøre, om en Person er Bestyrer og altsaa behøver Tilladelse, eller om han kun er Opvarter. Her kan opstaa ganske lignende vanskelige Bevissspørgsmaal; og naar Bestyreren, der maaske er en Person uden Betingelse for at opnaa Anerkendelse, maskerer sit Bestyrerforhold ved overfor Politiet at optræde som kun Opvarter i Forretningen, vil Fordringen om Bestyretilladelse derved let kunne omgaas.

Og hvis det drejer sig om en Person, som maa anses for skadelig for Beværtningens tilbørlige Drift, er der heller ikke vundet noget, selv om han efter Politiets Forlangende faktisk fratræder som Bestyrer, naar han dog fortsætter sin uheldige Paavirkning i Beværtningen i Egenskab af almindelig Opvarter. Der savnes nemlig i Beværterloven Muligheder for at kunne faa fjernet fra Beværtningspersonalet Personer som notoriske Bondefangere, Alfonser o. l., i det hele taget Folk, som faktisk demoraliserer Driften.

Man nærer den Overbevisning, at for Ungdommens Udvikling og Befolkningens Kultivering er det af største Betydning, hvad Paavirkning den er undergiven dér, hvor den samles selskabeligt og til Maaltider. Ligesom det er af — ved Loven anerkendt — Vigtighed, hvorledes *Værten* og *Bestyreren* er — ikke mindst i de mindre Beværtninger, hvor Samlivet mellem Gæst og Beværtningspersonale er mere fortroligt —, saaledes er det ogsaa for den aandelige Folkehygiejne saare nødvendigt, at *Medhjælperne* i Beværtningerne ikke er Personer, der indvirker demoraliserende paa Gæsterne.

Af de nævnte Grunde, altsaa for at skabe et nødvendigt Supplement til Reglen om Bestyretilladelse og for at fremme Beværtningernes forsvarlige Drift, er der i Revisionsforslagets § 7, 6te og 7de Stykke, skabt Mulighed for at fjerne de uheldige Elementer fra Beværter- og Gæstgiveripersonalet; men for at sikre mod en altfor haardhændet Praksis har man i 8de Stykke foreslaaet en Adgang til Appel fra Politiet til henholdsvis Bevillingsnævnet og Sogneraadet.

Endelig har man, som det fremgaar af 9de Stykke, ment, at Politiet til fornøden Kontrol med Beværtninger altid burde have Mulighed for i Beværtningen at indhente Oplysninger om, hvilke Medhjælpere der er tagne i Tjeneste, og endvidere, hvor der er særlig Anledning til et saadant Skridt, endog at kunne forlange sig tilstillet Meddelelse, hver Gang en Nyantagelse har fundet Sted.

Løvrigt henvises angaaende dette Spørgsmaal til de af Politiasistent, cand. jur. Hakon Jørgensen derom fremsatte Bemærkninger (Bilag 16, S. 256).

§ 8.

Sidste Stykke imødekommer filantropiske Institutioners Trang til Lempelser i Lokalefordringer, en Trang, som bl. a. har været fremhævet af Selskabet: »Arbejdet adler«.

§ 10

lader Varigheden af Bevillinger afhænge af kommunale Vedtægter. Af saadanne Vedtægter har i Købstæderne 42 fastsat Varigheden til 5 Aar, 6 til 8 Aar, 19 til 10 Aar, 9,